

ADRIAN ORDEAN

După ani și ani

povestiri din spatele scenei

Cartea Daath

©Editura Cartea Daath, 2021

Cuprins

Înainte de prefață	5
<i>Prefață</i> . ADRIAN ORDEAN – Compozitor	7
Intro.	11
Mai norocos decât alții	13
Începuturile	31
Vocal Jazz Quartet	39
STEREO	45
Armata	61
POIANA BRAȘOV	79
CLUB MÈDITERANÈE	89
RIFF	103
ROȘU și NEGRU.	107
Banii	177
COMPACT	185
CHITARA	231
Sfinx.	241
STUDIO & P.A. (Power Amplifier System)	249
CHESTII, TRESTII... ..	317
Festivaluri	343
SCHIMBUL 3	355
A.S.I.A.	365
AMADEUS	387
Trupa ORDEAN	397
PACT, trupa	399
Adrian Ordean	421

Intro

Gherghel Aurel către Adrian Ordean
10 Martie, 2013

ADRIANULE, OARE CINE POATE să-ți scrie o pagină pe Wikipedia (că prea multe ar fi de spus, chiar și numai despre chitarist: Stereo, Grup '74, Roșu și Negru, Compact, Schimbul 3, etc. până astăzi)?

Așa că îți dorim La Mulți Ani cu sănătate și multe altele (compozitor, proprietar studio și inginer de sunet, manager)...

Mesajul ăsta de la Relu Gherghel m-a determinat să încep să scriu câte ceva despre viața mea, despre marșul meu prin lumea muzicală. Pentru că am auzit atâtea povești, povestiri aiurea, neadevărate, despre tot felul de situații pe care le-am trăit și le-am simțit pe pielea mea, lucruri care mi s-au întâmplat mie și pe care apoi le-am auzit povestite de alții, ca și cum li s-ar fi întâmplat lor, am simțit nevoia să scriu o carte, un fel de cronologie simplă a lucrurilor care mi-au influențat hotărâtor viața. Vreau să vă povestesc, așa cum am văzut eu faptele, din colțul meu, așa cum s-a rostogolit, cu viteză amețitoare, viața mea. Multă lume m-a încurajat și m-a ajutat la alcătuirea conținutului:

— Scrie și tu o carte despre ce ai văzut și ce ai auzit de-a lungul timpului în industria asta muzicală, românească, despre ceea ce ai trăit tu, despre viața ta, ai o experiență de 50 de ani în domeniu.

— Păi, nu știu nimic despre cum se scrie o carte, habar n-am, nu m-aș băga la așa ceva... și care 50 de ani?

— Păi n-ai studiat vioara de la 6 ani?

— Ba da...

— Trebuie doar să povestești prin ce ai trecut în tot timpul ăsta, folosește cuvinte simple și nu încerca să faci pe scriitorul... mi-a spus un prieten, Andrei Partoș.

CAPITOLUL I

Mai norocos decât alții

Am avut noroc

AM AVUT NOROC. Am fost mai norocos decât alții, doar și pentru simplul fapt că mi-am văzut țara de la un capăt la altul în timpul turneelor. Am văzut, cu alte ocazii și un sfert din globul pământesc. Am urcat pe toate scenele posibile: de pe podiumul de lângă catedră, singur cu vioara și pupitrul de note în față, cu „doamna” alături, pe scenele mai încăpătoare, cu orchestra liceului și, mai departe, cu trupele cu care am cântat. Pe scenele din casele de cultură ale sindicatelor, săli de sport, stadioane și piețe publice... pentru că acolo am vrut să fiu dintotdeauna și acolo, pe scenă, mi-am trăit aproape o jumătate din viață, dacă mai pun la socoteală și repetițiile, probele și orele de studio. Acolo, pe scenă, e locul unde spectatorul te poate evalua și te poate iubi sau te poate urî, te poate aplauda sau te poate fluiera. Cel mai important lucru din tot mecanismul care angrenează viața unui artist este spectatorul. El decide. Trupe precum Stereo, Riff, Grup 74, Sens Unic, Roșu și Negru, Compact, Schimbul 3, Sfinx, Pact, în care am cântat, au existat datorită celor pe care i-am convins să vină la spectacolele noastre, să plătească bilet, iar din acest motiv, spectatorii sunt, în ceea ce mă privește, pe primul loc în topul celor mai mari împliniri profesionale. La 60 de ani încă nu m-am hotărât să trag linia. E prea mult de vorbit despre ce am făcut, ce am făcut bine, ce nu am făcut bine, bucurii, dezamăgiri, etc. Aș putea scrie ceva rânduri. E o idee. Așa că, ajutat de respectul pe care mi-l poartă unii și de veninul celor care nu mă suportă, încă mai merg înainte.

Sibiu, 10 martie 1955

Locuiesc pe Calea Moșilor, în București. De la biroul meu, încărcat cu mixere, clape, procesoare, boxe, unde îmi petrec cea mai mare parte din timp atunci când sunt acasă, pot să văd bulevardul și oamenii care trec grăbiți. Ninge afară, e decembrie și mi-am adus aminte că maică-mea îmi spunea, când eram

Respectiv, că luna decembrie este luna preferată a îngerilor pentru că de câte ori bate un clopoțel, un înger primește aripi.

Strada Matei Millo nr. 10, Sibiu. Aici m-am născut pe 10 martie 1955, în timp ce afară ninge ca de Crăciun. Pe marile ecrane rula The Seven Year Itch cu Marilyn Monroe și La Est de Eden cu James Dean, iar în topurile muzicale îi găseai pe Tony Bennett cu Stranger In Paradise sau pe Elvis Presley cu Mystery Train. 1955 a fost anul în care s-a semnat Pactul de la Varșovia între URSS și șapte țări ale Europei de Est, printre care și România. Pe atunci, nimeni nu avea încă televizor, nu existau euro, nu exista termoficare, iar apa caldă nu venea la robinet, în orice casă. Nu aveam nici frigider, nici cont la bancă, telefoane mobile nu existau, nu aveam nici măcar telefon fix. Mașina de spălat vase sau rufe încă nu era de vânzare la magazine, dar prin 1960 a apărut mașina de cusut Ileana. Mâncam pește mult pentru că era foarte ieftin, iar laptele îl găseam în sticle de sticlă, în fiecare dimineață, în pragul ușii. Cartofii îi luam din piață, de la țaranii români. Supermarket-uri nu erau, nu erau nici discoteci, camera foto digitală încă nu era inventată, iar de fumat, puteai fuma peste tot... cam așa stătea treaba prin '55, atunci când m-am născut eu.

Am la Sibiu o fotografie de acum 60 de ani, cu mine și căruciorul meu care era o hardughie din lemn cu niște gemulețe rotunde. Semăna cu un Fiat 500 de pe vremurile alea. Locuiam în chirie, într-o cameră mai mărișoară și un fel de „bucătărie” de 2/2 metri. În curte cu noi mai locuia o doamnă, tot în chirie, într-o casă mică, construită undeva în spatele casei mari care dădea la stradă. Doamna Pavlovici era pictoriță, vorbea limba germană, iar maică-mea, care era săsoaică, dacă a văzut că nu vreau să învăț germana cu ea, m-a dat pe mâna doamnei Pavlovici. Unde mai pui că doamna nici măcar nu vroia bani pentru asta. Cu toate că mama era croitoreasă și mai scotea câte un bănuț, tot n-ar fi fost de ajuns ca să-mi plătească orele de germană. Am fost de câteva ori la doamna Pavlovici, apoi am renunțat... cu toții. Trebuia să mă apuce de o ureche și să mă ducă atârnat așa până la ușa doamnei și s-ar fi rezolvat și problema asta.

Nu am vrut să învăț germana sub nicio formă. Aveam mari probleme la joacă, cu copiii. Pentru că mama era nemțoaică, am fost dat la o parte de nenumărate ori din diferite jocuri sau echipe constituite acolo, pe loc, pe câmpul de joacă. Copiii mi-au spus că nu se joacă cu mine pentru că sunt Hitlerist. Asta li se spunea probabil acasă. După ce am mai crescut puțin, am priceput că am greșit și am încercat din nou cu germana, dar nu a mai ieșit nimic. Mai vorbeam cu doamna Pavlovici, atunci când treceam prin curtea plină de găini, rațe, găște și iepuri. Oricum, băteam zilnic drumul ăla, pentru că acolo erau

Respect pentru oameni și cărți

wc-urile, în fundul curții. Abia când ne-am mutat în centru, am scăpat de spălatul la lighean și am descoperit și eu dușul și trasul apei la toaletă.

Când am împlinit 6 ani, părinții m-au dus la Liceul de Muzică (Școala de Muzică) unde am trecut cu succes un examen format din două probe: examinatorul bătea într-o masă cu partea neascuțită a unui creion, un fel de frază ritmică pe care eu, cu alt creion, trebuia să o repet identic. În faza a doua a examenului trebuia să reproduc cu la, la, la, o mică frază melodică, cântată la pian de același examinator. Testul ăsta l-am folosit și eu, mult mai târziu, în campania „Alege A.S.I.A.”, pentru a încerca să intuiesc aptitudinile muzicale ale concurenților.

Odată trecut acest mic examen, am început să studiez vioara, la preșcolari, iar peste un an, când am început școala generală, aveam un avantaj serios, față de ceilalți copii care erau veniți direct în clasa întâi. Am devenit coleg cu micul meu vecin și cel mai bun prieten din copilărie, alături de care am mers în aceeași clasă până târziu, la liceu, acum unul din cei mai mari muzicieni de jazz din România: Mircea Tiberian.

Vioara

Nu știu dacă aveți idee cum sunt primii ani de studiu la vioară, mai ales primul... De coșmar. Tragi cu arcușul peste corzi note lungi, cale de patru anotimpuri, timp în care trebuie să începi să controlezi vibrația sunetului, pentru ca, în final, să treci de la scârțâielile cumplite și enervante la acel sunet minunat și unic al acestui fabulos instrument. E unul dintre cele mai grele instrumente, poate cel mai greu. Este o adevărată luptă să îl poți „cuceri”, că de învins e poate imposibil, dar odată ce începi să-l simți și să-l stăpânești, gata, nu-l mai lași din mână!

Dacă privești gâtul unei chitare, observați că există acolo niște repere, sunt niște taste de metal încrustate în limba de lemn a gâtului, iar în spațiile create între ele, tu trebuie să pui degetul; la pian apeși cu degetul pe clape. Gâtul vioarei este neted și lucios, fără niciun reper. Pui degetul pe acolo pe unde ar trebui să fie locul unei note muzicale în raport cu coarda liberă și reglezi înălțimea corectă a intervalului mutând degetele mai sus sau mai jos pe limba vioarei, punând urechea la treabă. Așa că singura șansă ca să poți să-l înveți, este să ai „ureche muzicală” și tenacitate. Le mulțumesc părinților că s-au gândit la vioară. Nu știu cum au făcut alegerea asta. Poate și pe considerente de economie de spațiu, pentru că acolo unde locuiam în perioada aceea, nu aveam prea mult loc, era doar o bucătărie foarte mică și o cameră mai spațioasă în care aveam două paturi, unul mai mare pentru ai mei și un „recamier” pentru

mine. Mai târziu, când ne-am mutat, am avut camera mea și chiar o pianină neagră, ușor dezacordată.

Cu vioara nu era de joacă. Făceam orele de la școală cu doamna Itu, dar se pare că nu era de ajuns, așa că mai făceam și ore în particular. Mergeam de două ori pe săptămână la școală pentru orele de vioară și încă de vreo două ori la particular, tot la o doamnă, mai în vârstă. Îmi pare rău că nu îmi mai aduc aminte numele ei. Locuia într-o casă foarte mare, la marginea parcului Sub Arini, unul dintre cele mai mari și mai vechi parcuri din România, chiar acolo unde cotea tramvaiul, la Școala Militară. Casa părea mai degrabă un muzeu, avea camere imense și foarte înalte cu draperii mari și grele la geamuri, iar pe tavan atârneau candelabre. Pe mine, tot aspectul ăsta mă înspăimânta și mă fascina în același timp. Doamna se integra perfect în peisaj, avea rochii lungi, purta cercei tot timpul, parcă era un personaj desprins din filmele vechi cu bogătași. Iarna, plină de zăpadă, casa ei arăta ca în povești. Avea o pereche de ochelari cu care se uita la mine, cum mă descălțam de bocanci în hol, apoi mă poftea într-o cameră unde ardea focul, trosnind într-un cămin superb și era foarte cald. Am făcut treaba asta timp de patru ani, primii patru ani de școală.

Sigur că drumul până la ea însemna traversarea parcului „Sub Arini”, pentru că eu locuiam pe partea cealaltă, undeva pe Calea Dumbrăvii, puțin mai departe de lizieră. Vara o luam pe jos, pe alei și ajungeam destul de repede, în vreo 20-25 de minute. Iarna, însă, era greu și periculos prin parc, nu trecea nimeni pe acolo, se întuneca repede, cine știe... așa că mergeam pe Calea Dumbrăvii în sus, până ajungeam la tramvai, pe care îl „luam” de la școala nr. 16... cred, pentru o stație. E un fel de a zice, luam, pentru că de fapt atunci când era zăpadă pe jos, și era, nu glumă, aveam patinele prinse de bocanci cu ghiventuri. Așa le zicea. Erau niște dispozitive ca niște clești cu ajutorul cărora se prindeau patinele de talpa groasă a bocancilor și din cauza asta eram tot timpul pe la pantofar, pentru că rămâneam fără tălpi într-o veselie. Altă pereche... anul viitor.

Într-o mână aveam vioara și pupitrul de note, iar cu cealaltă mă agățam de tramvai. Zăpada era bățuită pe linie pentru că circulau și mașini pe acolo. Alunecam așa cale de o stație, până la Școala Militară, unde era și casa doamnei. Acum, când vă povestesc, îmi pare cam riscantă o acțiune din asta. Atunci nu-mi păsa, ba era foarte distractiv. Oricum în serile de iarnă când ieșeam la joacă, asta făceam cu copiii, ne agățam cu patinele de mașini pe Calea Dumbrăvii și mai ales de autobuzele de călători de pe traseu, pentru că ele opreau în stații și aveam timp să le „atacăm”. Dumnezeu m-a apărat în tot timpul ăsta, să nu pătesc ceva cu mâinile, pentru că ele au avut o importanță capitală în viața mea.

Acul de croșetat

La școală, doamna Itu, profesoara mea de vioară, era destul de severă și ținea morțiș să aibă controlul asupra a tot ce studiam acasă, pentru că trebuie să vă spun că ce făceam la școală și cu domna din „Sub Arini” era nimic față de studiul individual, singur acasă, ore și ore în șir. Adică, acasă studiam, cu profesoarele repetam, iar când veneau audițiile, în sfârșit cântam și eu.

Doamna Itu era foarte atentă la felul în care țineam arcușul, la poziția mâinii stângi, la schimbarea pozițiilor. Câteodată îmi obosea mâna stângă în asemenea hal, încât începea să coboare până simțeam cotul sprijinit de burtă. În momentul ăla, doamna făcea o inserție între coastele mele și braț cu un ac de croșetat, în așa fel încât să nu mai pot lăsa mâna în jos, iar în timp ce ea fuma jumătăți de țigară înfipte într-un spiț sidefat, eu făceam schimbări de poziții și mă uitam la ceasul din perete, ca să văd cât mai am de suportat.

La un moment dat, doamna Itu a dispărut, probabil că s-a pensionat și am trecut la un alt profesor, Mihăilescu... și nu mai știu cum, care umbla cam șleampăt, avea un costum ponosit și o șapcă în cap, gen Brian Johnson de la AC/DC, de sub care ieșeau niște șuvițe de păr lungi și rebele ca ale lui Traian Băsescu atunci când era primar și care contrastau cu chelia. Era mult mai dur decât doamna și mai plictisit, recunoscut pentru faptul că înjura de mama focului, iar dacă ratai vreo notă, o recupera el trăznindu-ți câte un arcuș după ceafă.

Erau audiții la fiecare sfârșit de trimestru, cu părinții ca spectatori, iar la sfârșit de an aveam câte un show pe cinste, ca să vadă toată lumea ce-ai făcut timp de 365 de zile.

În primii ani de școală, țin minte că am venit la București, la Conservator, împreună cu doamna Itu și am făcut o oră demonstrativă sau așa ceva. Mai știu că eram foarte apreciat și lăudat prin școală, chiar mama mi-a spus, mai târziu, că eram una dintre speranțele liceului. Se părea că aș fi putut atinge „aspirația supremă” a oricărui elev dintr-un liceu de muzică și că aș fi putut urma o carieră solo, de violonist concertist, cu ecou internațional. Era doar o posibilitate.

Vrei să treci anul?

Din păcate, sau din fericire, nu știu cum să o iau, a apărut chitara la un moment dat, pe la 15 ani, și s-a instalat pe primul loc în opțiunile mele de studiu, vioara trecând pe locul doi, iar pianul pe trei. Anticipasem momentul acesta, deoarece cu un an sau doi înainte, începusem să întorc vioara pe orizontală și să o folosesc ca pe o chitară, cântând ore în șir basul de la „Obladi Oblada”, The Beatles sau „Ducea rufele la râu” de la Sincron.

Respect p Aveam și două ore de pian tehnic pe săptămână, cu dom' profesor Constantiniu, un tip tânăr pe care nu prea aveai cum să-l păcălești. Spun asta pentru că prin a X-a, când eram eu în plină ascensiune pe la serile de dans, la Casa de Cultură cu trupa Stereo, am lipsit un trimestru întreg de la orele de pian. M-am dus cu o săptămână înainte de terminarea trimestrului 3 și a anului școlar, așa, ca să mă treacă și pe mine. Bineînțeles că m-a primit cu zâmbetul pe buze și m-a întrebat ce caut pe la orele de pian. Am bâiguit ceva pe-acolo, niște minciuni din alea cu bâlbâieli... noroc că m-a oprit, ca să pot depăși momentul penibil și m-a întrebat simplu:

— Vrei să treci anul?

Am mormăit ceva și am zis:

— Da.

— OK. Azi e luni, te prezinți joi la ora de pian cu toată materia din trimestrul 3 învățată pe de rost și te trec. Nu poți?... Spune de-acum ca să nu mai pierdem timpul și ești corigent. Ne vedem la toamnă în cazul ăsta.

— Nu... vin joi...?!

— La revedere!

Și ușa s-a închis.

Wow!!! Nu era materie multă, dar nici puțină. Am plecat acasă, șocat, mergând încet, așa ca să mă pot gândi cum dracu' ajunsese eu în situația asta, cum să fac, de unde să apuc treaba. Mai aveam de studiat la vioară, aveam orchestra de cameră, orchestra mare, aveam trupa Stereo cu repetiții și cântări, mai aveam și câte ceva de învățat pe la română, istorie și altele, iar acum colac peste pupăză, mă îndreptam către casă, cu un braț de studii și alte chestii pe care trebuia să le știu pe de rost, în trei zile. Ce trei zile? Asta se întâmpla luni după amiază, așa că am trecut la treabă, iar în următoarele zile nu am mai făcut nimic altceva. Ai mei erau băgați în ceață, nu înțelegeau ce s-a întâmplat cu atitudinea asta de nestăvilit, insistentă, cu care studiam la pian.

Joi m-am prezentat la ora de pian. Constantiniu mă aștepta așezat pe un scaun. Mi-a luat din brațe teancul de note și a început să îmi ceară să cânt așa, pe sărite, de pe unde deschidea el metodele de studiu, așa fără nicio logică, așa cum „vroiau“ mușchii lui. M-a ținut în „priză“ vreo 20-30 de minute, timp în care am mai dat și pe lângă, apoi s-a ridicat în picioare, s-a îndreptat către mine cu mâna întinsă, m-a strâns cam tare, dar oricum eram deja imun la durere și mi-a spus:

— Știam că poți, ai trecut! La revedere.

Și a ieșit. N-am să uit cât trăiesc, strângerea aia de mână, nici nu a știut el câtă importanță a avut pentru mine micul său pariu cu puterea mea de concentrare și ambiția de a rezolva problema. El a câștigat un pariu, iar eu am

Respect pentru oameni și cărți

câștigat speranță și încredere pentru toată viața, am știut că pot face orice îmi propun și așa a fost, pentru că am făcut aproape tot ce am vrut să fac cu viața mea. Mulțumesc, domnule Constantiniu!

Doamna dirigintă

Prin clasa a-X-a, aveam ca dirigintă o doamnă profesoară de teorie muzicală. Era o femeie extrem de haioasă, care trecea de la un zâmbet înțeleghător la un discurs isteric, dar inofensiv, într-o secundă, cu o voce ridicată la două octave mai sus. Nu era atentă la ce îi spuneai decât foarte rar, era parcă pierdută în spațiu, era genul care atunci când intra în clasă, scăpa pe jos catalogul, iar când se apleca după el, îi mai cădea și câte ceva de prin buzunare. De multe ori, când aveam oră cu ea, înainte să ajungă în clasă, ne instalam toți cu fundul sus pe bănci, ne întorceam cu spatele la ușa de la intrare în clasă, vorbeam toți odată și ne prefăceam ocupați. Aaaa... după 15 secunde auzeam un țigial:

— Măi, da' vouă nu vă e rușine? Alo!!!

Atunci ne întorceam cu toții în același timp, dându-ne jos de pe bănci, într-o gălăgie de nedescris, trântind tot ce era prin jurul nostru, inclusiv tăbliile de la bănci, care făceau un zgomot asurzitor. Ne ceream scuze.

— Da' se poate așa ceva? Luați loc în bănci. OK, alt motiv bun de pocnit și zdrăngănit toate cele.

Nici nu ne așezam bine, că iar ne ridicam. Avea obiceiul ca înainte de începerea orei, să ne pună să intonăm gama Do major. Știți voi:

Do, re, mi, fa, sol, la, si, do, în urcare și imediat în coborare: Do, si, la, sol, fa, mi, re, do.

Bineînțeles că eram vorbiți cu toții să cântam în urcare rostind notele care compun gama în coborare și invers. Adică:

În urcare: Do, si, la, sol, fa, mi, re, do... și imediat în coborâre:

Do, re, mi, fa, sol, la, si, do.

Adică ieșea un fel de aberație, care îi suna doamnei dirigintă de multe ori ciudat, i se părea ei că ceva nu suna prea bine. Suna strâmb rău de tot. Unii nu se mai puteau abține și bufneau în râs.

— Ce-ai găsit, dragă, de râs acolo? În momentul ăla răbufnea toată clasa în hohote.

Înaintarea cu băncile

Pe la alte materii, ne vorbeam ca atunci când intra profesorul la oră, toată clasa să privească sus, într-un colț al camerei. Sigur că și profesorul își îndrepta privirea către colțul respectiv, iar în momentul acela noi schimbam colțul și priveam în altă parte. Așa că atunci când profesorul își întorcea privirea către

Resp clasă, aceasta privea deja în altă parte. Ținea așa, de câteva ori, după care, de obicei, și profesorii izbucneau în râs.

Mai erau pipele făcute din hârtie de caiet în care puneam cretă pisată și suflam ușor, moment în care ieșea din „pipe” un praf de cretă atât de fin încât se confunda foarte ușor cu fumul de țigară. Ne trezeam cu profesorul peste noi în 2 secunde și în râsul general, „comicul” clasei lua câte una după ceafă.

Dar cea mai distractivă năzdrăvănie mi s-a părut, întotdeauna, „înaintarea cu băncile”.

Aveam niște bănci pentru două persoane, construite pe un cadru pătrat de lemn, cu o băncuță cu spătar și un fel de pupitru, birou mic, cu o tăblie care se ridica, făcând loc unui spațiu unde puteai să îți pui geanta, servieta, ghiozdanul, etc. apoi trăgeai tăblia jos. Mai dădeai tăblia la o parte atunci când intrai sau ieșeai din bancă sau atunci când te ridica în picioare vreun profesor, ca să poți răspunde, așa ca să te vadă toți. Și atunci când tu începeai să taci. Chiar aveam un profesor care în asemenea situații ne întreba foarte amabil:

— Vă rog, cu cine am onoarea să tac? Ți se înroșea fața toată, până în vârful urechilor.

Dacă băgai picioarele sub bancă și te ridikai ușor pe labele picioarelor, apoi împingeai ușor cu genunchii... puteai deplasa banca înainte sau înapoi vreo 30-40 de centimetri, fără zgomot. Asta, în sincron cu colegul de bancă.

Aveam niște săli de clasă mari, cu distanțe considerabile între catedră și primul rând de bănci. Cred că erau vreo trei metri, cel puțin. Aveam trei șiruri de pupitre cu câte 6 sau 7 bănci fiecare, cam 12-14 elevi pe un șir. Desigur că, atunci când profesorul se întorcea la tablă ca să scrie, clasa, la un semn, ridica labele picioarelor și începea înaintarea spre catedră a băncilor. Încet, încet, câte 30-40 de centimetri, în liniște, cât se putea de liniște, clasa înainta. Câteodată înaintam din prima încercare, 1 metru, 1 metru și jumătate. Era aproape imposibil să nu ți se pară ceva ciudat, atunci când întorceai privirea de la tablă înspre clasă. Profesorii se uitau curioși, ceva se întâmpla acolo, ceva se modificase în clasă, dar nu pricepeau ce. Când se întorceau la tablă din nou, făceam drumul înapoi și iar li se părea ceva ciudat. De câteva ori am înaintat până la 10 cm de catedră. E, atunci nu mai încăpea îndoială, profesorii pricepeau ce s-a întâmplat, unii țipau, alții râdeau și ne puneau să împingem băncile la loc, hărmălaie mare, mai treceau 10 minute din oră.

Strada Matei Nillo

Prin anii '60, când eram eu mic, pe strada Matei Nillo, acolo unde locuiam, nu era pic de asfalt, era doar o stradă plină de praf, pietriș și nisip, plus ceva gropi. Ai mei plăteau chirie, așa cum au plătit până aproape de sfârșitul

Respect pentru oameni și cărți

anilor '80, de aia nu pot să zic că am avut o casă părintească sau bătrânească sau altfel. Eu eram fericit, pentru că în față, pe trotuar, mă puteam juca cu un camion de jucărie, din tablă. Îmi făceam, cu palma prin praf, drumuri pentru el de lățimea palmei mele, cu multe cotituri, cu rampe de încărcare, benzinării, dealuri și văi. Venea și Niu Herişanu care locuia vis a vis, făceam și câte o mică pădure din crenguțe căzute din copaci. După aia mergeam pe „câmp”. Câmpul era o bucată mare de teren, la o răscruce de străzi, la trei case mai încolo, plin de iarbă și bălării, al nimănui sau al nu știu cui. Îmi tăia maică-mea o bucată de pită, cât era ea de mare, o ungea cu untură, puneă niște ceapă tăiată subțire, sare, piper și... o zbugheam acolo pe „câmp”, cu copiii. Ne făceam echipe și jucam fotbal sau alte jocuri, cu grupuri care se luptau între ele, între străzi. Ne „împușcam”, capturam inamici, chestii... jocuri influențate probabil de al doilea război mondial care se terminase nu de mult. Odată, nu știu ce dracu' ne-a venit, că am hotărât să ne batem între noi cu praștiile. Praștia era un fel de „jucărie” făcută dintr-una sau două fâșii de elastic, lungi de aproape un braț, la un capăt având un „dispozitiv” în formă de Y de care se legau elasticele, iar la celălalt capăt o bucată de piele, de cârpă etc. în care se puneă o piatră spre a fi azvârlită cât mai departe. Încărcate cu câte un mic bolovan în elasticul pe care îl întindeai, praștiile erau adevărate arme, numai bune de ucis. După vreo cinci minute de la începerea „bătăliei”, am scos capul de după un gard, ca să văd „mișcările de trupe”, când, am fost lovit de o piatră, direct în arcada stângă. A țâșnit imediat sângele, am căzut acolo jos, s-a instaurat panica, noroc că era maică-mea acasă și m-a dus repede la spital, unde mi-au cusut rana. Mai am semnul și acum. Doctorul a zis că am fost la un pas de belele mari de tot.

Ne mai jucam prin casele care începeau să se construiască în cartier. Urcam la etaje, alergam pe zidurile fără parapet, pe schele, chestii...

Îngerul păzitor

Aveam 10-12 ani când, într-o seară de iarnă, am făcut o prostie uriașă. Se întunecase afară, când le-a venit în minte unor prieteni care locuiau pe Anton Pann, o stradă paralelă cu Matei Millo, doi frați, puțin mai mari ca mine, o idee năstrușnică: să scoatem pe furiș mașina familiei lor din curte și să mergem cu ea până la lac. Aveam un lac în apropiere care era înghețat și patinam și noi pe acolo. Unul dintre frați avea vreo 16 ani și „știa” să conducă mașina. Eram în total vreo 7 sau 8 copii, ne-am dus la vecini acasă, am deschis larg poarta, unul dintre frați a intrat în casă și a luat cheile mașinii, am împins automobilul afară din curte până la o distanță de la care părinții lor nu ar mai fi putut auzi motorul pornind, ne-am înghesuit în ea și am plecat spre lac. Cu toate că era un frig afară de crâpau pietrele, „Pobeda” a pornit imediat, pentru că abia sosise tatăl

Respectiv, în urmă cu vreo oră, două. Omul se culcase puțin, așa că, am ajuns aproape de lac, crezând că Nicu, „șoferul”, va opri mașina undeva aproape de mal. Mai erau acolo câțiva patinatori, erau și niște stâlpi cu becuri, așa că se vedea destul de bine activitatea de pe lacul înghețat. Malul era lin, iar, acum, nu știu... n-a mai putut frâna Nicu... sau a fost un act de bravură, în orice caz am intrat cu mașina direct pe lac, iar în 2 secunde ne-am trezit învârtindu-ne pe gheață în mijlocul lui. În înconștiența vârstei, ne-am apucat să râdem, să țipăm, să facem mare zarvă. Am mai făcut câteva rotiri, iar unul dintre copii a strigat că pârăie gheața. Ne-am panicat, Nicu a încercat să îndrepte mașina spre mal, cu noi toți înăuntru. A reușit să o pună pe direcția pe care am intrat pe lac, iar cu gheața pocnind sub noi și cu ajutorul îngerilor păzitori, am reușit să ajungem la mal, însă exact când mașina încerca să urce malul, gheața s-a spart, iar spatele mașinii s-a scufundat în apă cam o jumătate de metru. Am sărit din mașină afară, direct în apă și am luat-o la fugă spre casă. Abia atunci am realizat pericolul imens în care m-am aflat și am simțit mâna lui Dumnezeu deasupra mea. Când am ajuns acasă, ud, nici măcar nu am putut vorbi un sfert de oră. S-a lăsat cu scandal mare. S-au dus, a doua zi, părinții celor doi frați cu un tractor și au scos mașina de acolo. Au curs sancțiunile din partea alor noștri, eu însă am învățat singur ce înseamnă prostia, bravura prost înțeleasă, teama și groaza cu adevărat. Mi-a fost frică, am crezut că mașina va aluneca în lac și ne vom scufunda. În momentele acelea am crezut că s-a terminat totul, am crezut că viața mea s-a încheiat. Odată ajuns acasă, aș fi fost în stare să suport orice fel de consecințe, orice era mai bun decât prostia pe care am putut s-o fac. Am simțit prezența îngerului păzitor în seara aceea... a fost lângă mine.

Excursia

Am mai trecut odată pe lângă moarte, wow... eram într-o excursie cu școala, în vacanța de vară, pe la mănăstirile din Moldova. A fost o experiență horror, pentru mine și pentru ceilalți deopotrivă, excursia aceea. Pot să spun că le-am stricat vacanța oamenilor cu răul meu de mașină. Din 25 în 25 de km cred, ne opream ca să pot eu vomita. Doamne!!! A fost cumplit, cred că mă urau de moarte cu toții. Ne-am oprit undeva pe malul Siretului, într-o parcare la câțiva metri de râu.

Era o zi foarte călduroasă și încet, încet, copiii au intrat cu picioarele în apă. Nu era adâncă, ajungea puțin mai sus de glezne, însă curgea foarte repede. Am intrat și eu în apă, m-am lăsat în șezut, curentul bătându-mi în spate și împingându-mă ușor în josul râului. Țin minte că m-am înfipt cu călcăiele în pietrișul pe care îl simțeam sub picioare cedând puțin câte puțin. Eram destul de aproape de mal însă mă îndepărtasem de parcare puțin, când am simțit